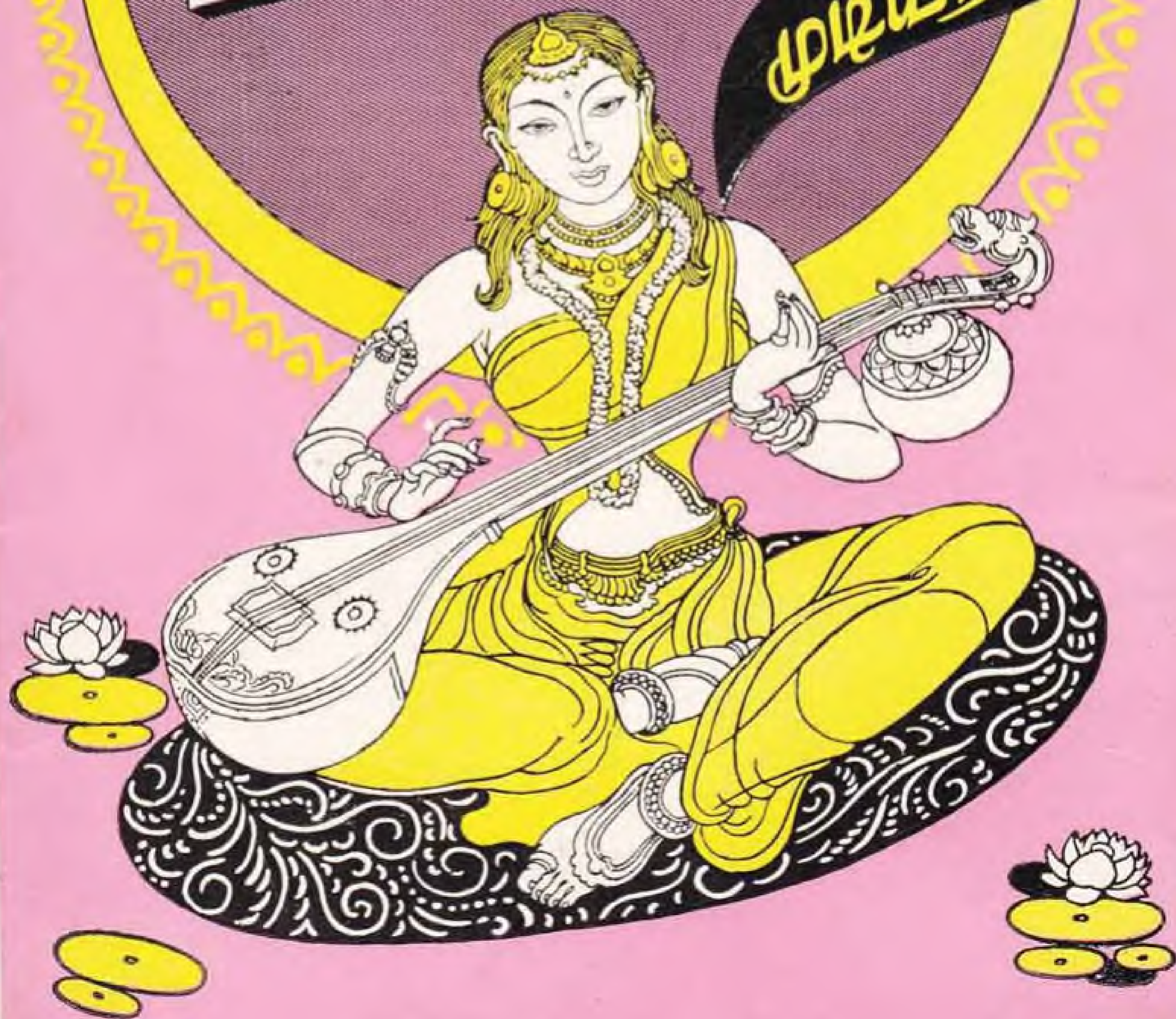
காவியப் பாவை

கவிஞர் முடியரசன்

காவியப் பாவை

கவிஞர் முடியரசன்

பாரி நிலையம்
59, பிராட்வே • சென்னை-1.

இரண்டாம் பதிப்பு :
வள்ளுவர் ஆண்டு 1992, பங்குனி
மார்ச்சு—1961

விலை ரூபாய் 1-75

அச்சு :
ஜெனரல் பிரிண்டர்ஸ்,
பெரியமெட், சென்னை-3.

படைப்பு

தமிழிசைக் காவலர்
அண்ணாமலை அரசருக்கு

சொந்த மொழியிசையைச்
சூழ்ந்த பனியகல
வந்த பரிதியென
வந்தமையாற் - சிந்தித்துப்
பண்ணால் அமைநூல்
படைத்து மகிழ்கின்றேன்
அண்ணா மலைமன்
அடிக்கு

—முடியரசன்

உள்ளுறை

---

*உடுக்குறியிட்ட பாடல் சாகித்திய அகாடமி'யால் இந்திய மொழிகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது.

பாவையின் பாடல்

தாய்மொழியின்பால் நல்லன்பு கொள்கவென நாப்பறை சாற்றி, மூவேந்தர் பெருமையினை முரசறைந்து, வணக்கமெனச் சொன்னால் வாய் நோகுமோ என வலிய குரலெழுப்பி, ஆண்டவன் வெறுத்தாரோ நமது அருமைத் தமிழை என்று அதட்டிக் கேட்டு, நல்லிசை பாடிச் சில ஆண்டுகட்கு முன்பு தமிழகத்தில் உலாப் போந்தனள் இக்காவியப் பாவை.

அக்காலை, வணக்கம் என்ற சொற் கேட்டு வயிறெரிந்தவரும் உண்டு ; மன்னர் பெருமையை இன்னும் பாடுவதா என மனம் புழுங்கியவரும் உண்டு ; தமிழென்ற ஒலி கேட்டுப் பிறமொழி வெறுப்பெனப் பேசியவரும் உண்டு. ஆயினும் வாயார மனமார வாழ்த்திய தமிழ் நெஞ்சங்களும் உண்டு.

உலகத்தார் தாழ்த்தினும் வாழ்த்தினும் இப்பாவை தன் கருத்தினையே பாடுகிருள்; அது அவள் இயல்பு.

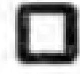
இரண்டாம் முறையாக மீண்டும் உலா வருகிருள் எழிலோடு புதிய பொலிவோடு. தமிழைப் புதிய முறையில் பாடி வருகிருள் பாரதி கண்ணனைப் பாடிய பாணியைப்போல். அவள் குரலில் காதற் பாணியும் கேட்கும்; ஆடும் ஒலியும் ஆர்க்கும்; அறநெறி இசையும் கலக்கும். ஆடிப்பாடி அவளெழுப்பும் இசையில், அதனுள் பொதிந்து கிடக்கும் கருத்தில் தோய்ந்து தமிழகம் இன்பந் துய்ப்பதாக.

தமிழர்க்கு நல்ல நூல்களை வெளியிட்டு வரும் பாரி நிலையத்திற்கு உரியரும், இனிய எளிய என் கெழுதகை நண்பரும் ஆகிய திரு. செல்லப்பர் இக் காவியப் பாவையை விழைந்து மீண்டும் வெளிக் கொணர்ந்தனர். அந் நல்லப்பர்க்கு என் அன்பளாவிய நன்றி உரியதாகுக.

காரைக்குடி,
19-3-61.

முடியரசன்

காவியப் பாவை

எங்கள் தமிழ் மொழியே !—உயிரே !

—எங்கள்

இங்குனை நாங்கள் இகழ்ந்தநி லைலே
இழிநிலை அடைந்தோம் உரிமையும் இழந்தோம்

—எங்கள்

பூமியில் மானிடர் தோன்றிய நாளே
பூத்தனை தாமரைப் பூவினைப் போலே
பாமிகும் காவியப் பாவையே தாயே
பணிந்தோம் கடைக்கண் பார்த்தருள் வாயே

—எங்கள்

அமிழ்தம் கசக்குமோ?

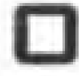
தமிழ் வாழ்க என்று சொன்னால்
குடிமூழ்கிப் போகுமோ? இங்கு
—தமிழ்

அமிழ்தம் கசக்குமோ? தென்றல் கொதிக்குமோ?
அலறுகிறீர்! கதறுகிறீர்! உமக்கிது அடுக்குமோ?
—தமிழ்

ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகள் உண்டீர்!
ஆயினும் அந்தோ நன்றியைக் கொன்றீர்!
தாயினும் மேலாம் தமிழ்மொழி வாழ்ந்தால்
தாக்குமோ? உம்மைச் சாய்க்குமோ? எங்கள்
—தமிழ்

துறைதொறும் துறைதொறும் வளர்வழி சொன்னால்
துடிக்கிறீர்! கண்ணீர் வடிக்கிறீர்! மேலும்
மறைவாகச் சூழ்ச்சிகள் செய்கிறீர் இந்நாள்
மாத்தமிழுக் காக்கங்கள் தேடுவதும் எந்நாள்?
—தமிழ்

உயிர் வெல்லமோ?

மொழிவளம் பெற முயல்வாய்—தமிழ்
முதலிடம் பெறின் நீ உயர்வாய்

—மொழி

விழியினும் மேலாய் விரும்பிட வேண்டும்
வெறுத்திடும் செயலினை ஒழித்திடல் வேண்டும்

—மொழி

இயல்இசை கூத்தெலாம் இலங்கிடக் கூடுவாய்
எதிர்ப்பொன்று கண்டால் எழுந்ததைச் சாடுவாய்
முயல்வந் தெதிர்த்தால் முரண்புலி அஞ்சுமோ?
முத்தமிழ்ப் பகைவரைச் சரண்புக நெஞ்சமோ?

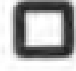
—மொழி

கயல்புலி வில்லால் காத்தனர் வேந்தர்
கண்டவர் நுழைவால் கவிழ்ந்தனர் மாந்தர்
அயலவர் ஆட்சி விளைத்திடும் கேடு
அகற்றிட ஒன்றாய் அன்புடன் கூடு

—மொழி

மானம்உனக் கிலையோ ? மனம்வைத்தால்
பகை மலையோ ?
மறவர்குலம் இலையோ ? மனம் என்ன சிலையோ ?
ஈனம்நமக் கல்லவோ ? இழித்துலகம் சொல்லவோ ?
இந்த உயிர் வெல்லமோ ? வீரமர பல்லமோ ?
—மொழி

தமிழில் பாடு!

பாடுவ தென்றல் தமிழினில் பாடு
பாவையே உளமகிழ் வோடு!

—பாடு

வாடிடும் என்மன வேதனை தீர்ந்திட
வாழ்வு மலர்ந்திட அன்பு நிறைந்திடப்

—பாடு

வையம் பெற்றது தமிழ்மொழியாம்—அதன்
வழிவழி வந்தன பிறமொழியாம்
ஐயம் இல்லை உண்மையிதாம்—கண்ணே
அருமைத் தமிழே நமதுயிராம்

—பாடு

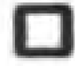
இடுக்கண் வருங்கால் சிரித்திடுவாய்—மன
இழுக்கெனும் மாசுகள் துடைத்திடுவாய்
வடுக்கள் நீங்கிட வாழ்ந்திடலாம்—என
வள்ளுவன் சொன்னதைப் பாடிடுவாய்

—பாடு

நன்மைகள் செய்ய முயன்றிடுவாய்—இன்றேல்
நலிவுகள் செய்திட முனையாதே
என்னும் மேலோர் அறவுரையை—நல்ல
எழிலொடு காதலை வீரமதைப்

—பாடு

தயக்கம் ஏன் ?

ஆண்டவன் வெறுத்தாரோ—தமிழை
அன்பர்கள் தாம் மறுத்தாரோ ?
—ஆண்டவன்

வேண்டிய எண்ணங்கள் விளம்பிடத் தாய்மொழி
விடுத்தொரு பிறமொழி விழைவது முறையோ
—ஆண்டவன்

நெஞ்சை உருக்கும் திருவா சகநூல்
நினைக்க இனிக்கும் தேவா ரங்கள்
அஞ்சலி செய்திட உதவா என்றால்
அந்தநல் ஆத்திகம் வேண்டாம் இங்கே
—ஆண்டவன்

இந்தநன் னாட்டார் எடுத்தது கோவில்
இருப்பதும் அருச்சகர் தமிழகக் காவில்
வந்திடும் மொழிக்கோ வளர்ந்திடும் வாழ்வு
வாழ்ந்தநம் மொழிக்கோ வந்தது தாழ்வு
—ஆண்டவன்

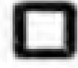
தமிழைக் கோவிலுள் தடுத்திடும் பகையைத்
தவிடாய்ப் பொடியாய்ச் செய்திடல் வேண்டும்
தமிழன் என்றொரு இனமுண் டாயின்
தயங்குவ தேனோ? எழுவீர்! எழுவீர்!

— ஆண்டவன்

நாமிடும் சோற்றை ஒருநாள் உண்ட
நாயும் நன்றியை மறவா தன்றோ?
பூமியில் தோன்றிய நாளாய் உண்டோர்
புன்மைகள் செய்திட முனைவதும் நன்றோ?

— ஆண்டவன்

வாய் நோகுமோ?

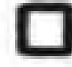
வணக்கம் என்று சொன்னல் வாய் நோகுமோ ஐயா
வந்தவர்க்குத்தான் அது தாழ்வாகுமோ
—வணக்கம்

கணக்கின்றி வந்தவந்த மொழிக்கெல்லாம்
பணிகின்றேம்
கனிவான மொழியான தமிழாலே துணிவாக
—வணக்கம்

பிறமாந்தர் அவர்மொழியே பேசுகின்ருர்
பிழையாக இங்கேதான் ஏசுகின்ருர்
மறவேந்தர் காத்தமொழி பேசுதற்கு
மனமின்றி அறிவின்றிக் கூசுகின்ருர்
— வணக்கம்

எங்கெங்கும் காணுத காட்சி ஐயா
இனியுமிதை வளரவிடின் வீழ்ச்சி ஐயா
அங்கங்கு தாய்மொழியின் ஆட்சி ஐயா
ஆண்டாண்டு ஆண்டமொழி தாழ்ச்சி ஐயா
—வணக்கம்

உலகில் ஒரு நூல்!

ஒருநூல் அது பெருநூல்
உள்ளம் உயர்த்திடும் குறள்நூல்

—ஒருநூல்

வருநூல் அனைத்தும் வாரிவாரிக் கொள்ளும்
திருநூல் பண்பினைத் தருநூல் உலகில்

—ஒருநூல்

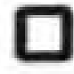
அகழ்தொறும் அகழ்தொறும் வெளிப்படும்
புனல்போல்
பயில்தொறும் பயில்தொறும் அகப்படும்
புதுப்பொருள்
புகழ்சொல ஆயிரம் நாவுகள் வேண்டும்
புவியோர் உணர்ந்து போற்றிடல் வேண்டும்

—ஒருநூல்

அறிதொறும் அறிதொறும் மனவளம் மிகுந்திடும்
அகப்பொருள் புறப்பொருள் அனைத்தும் நிறைந்திடும்
அறநெறி வாழ்வினில் திளைத்திடப் புணையாம்
அன்பும் அறிவும் வளர்ந்திடத் துணையாம்

—ஒருநூல்

உயிர்த் தமிழே!

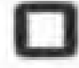
முன்னைப் பழம் பொருளே—வேந்தர்
மூவர் உயிர்த் தமிழே!
கன்னற் சுவை யமுதே—என்றன்
கண்ணின் மணி விளக்கே!
என்னைப் பழிப்பவனை—நான்
ஏதும் நினைப்பதில்லை
உன்னைப் பழிப்பவனைப்—பகையாய்
உள்ளம் நினைக்கு தம்மா!

தீங்குனைச் சாரு தென்றால்—என்றன்
சிந்தை கொதிக்கு தம்மா!
பாங்குனை மேவு தென்றால்—நெஞ்சம்
பாய்ந்து மகிழு தம்மா!
ஆங்கிலம் கற்றவரும்—வேறு
அயல்மொழி கற்றவரும்
ஈங்கு புறக்கணித்தார்—அறிவை
என்று பெறுவாரோ?

தாயைப் பழித்துரைத்தால்—நெஞ்சம்
தாங்கிட ஒப்பவில்லை
நாயவன் என்றுமிழ—உணர்வு
நாடிப் பெருகுதம்மா!
காயைக் கவர்ந்திடுவார்—நல்ல
கனிச்சுவை தானுணரார்
மாயச் சுமையுடலை—ஓம்பிட
மானம் விலைபகர்வார்

தோள்வலி மிக்கமையால்—எம்மைத்
தூற்றினர் வட வேந்தர்
வாள்வலி யாலவரை—வீழ்த்தி
வாழ்ந்ததும் இந்த இனம்
மாள்வது கண்டபினும்—பேதை
மாந்தரும் துஞ்சுகின்றூர்!
ஆள்வதும் எம்மொழியோ?—இங்கே
ஆண்மையும் செத்ததுவோ?

சங்க இலக்கியம்

சாற்றி வளர்ந்திடுவாய்—நம்
சங்க இலக்கியப் பெருமையெலா மிங்கு
—சாற்றி

காதலும் வீரமும் கண்ணெனக் கூறும்
கற்பவர் நெஞ்சினில் பெருமிதம் சேரும்
தீதெனும் அடிமைச் சிறுமைகள் மாறும்
தெளிவுடன் அறிவும் சிந்தனை கூடும்
—சாற்றி

சாதி சமயச் சழக்குகள் இல்லை
சகலரும் உறவினர் என்பதோர் சொல்லை
ஓதிய அறநூல் சங்கத்துச் செல்வம்
உயிரெனக் காப்பதால் பகையைநாம் வெல்வம்
—சாற்றி

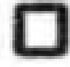
கனிதரு வாழைத் தோட்டம தென்பார்
கம்பரும் பிறரும் அதன்வழி என்பார்
நனிமிகு மகிழ்ச்சி மனமதில் ஆடும்
நலிவுகள் தளர்வுகள் நம்மைவிட் டோடும்

—சாற்றி

அகம்புறம் கலியுடன் நற்றிணை சேரர்
அடல்பகர் பத்தொடு ஐங்குறு நூறு
தகும்பரி பாடல் குறுந்தொகை எட்டு
தண்டமிழ்க் காப்பியம் இவைஎலாம் தொட்டுச்

—சாற்றி

விந்தையடா விந்தை

மாநிலந் தன்னில் நடத்திவரும்—விந்தை
மானிடர் செய்கையைச் சாற்றுகின்றேன்
ஏனிவர் இவ்வணம் ஆற்றுகின்றார்—என
எண்ணித் துணிந்துசொல் ஓர்முடிவு

செத்த பிணத்தைப் புதைத்து வைத்த—குழி
சென்றங்கு மீண்டுங் கிளறுகின்றார்
பித்தரைப் போலப் பிதற்றுகின்றார்—இனிப்
பேசாப் பிணத்தின்முன் பேசுகின்றார்

தோண்டி எடுத்திடும் மேனிதனில்—படி
தூசி துடைத்துடன் பூமுடித்து
வேண்டிய பூசை செலுத்துகின்றார்—இந்த
விந்தையை யாதென் றுரைத்திடுவேன்

சூட்டு புகழுரை எத்தனை தான் — அட!
சொல்லுக் கடங்காமல் மிக்கதடா!
ஏட்டில் எழுதிய போற்றிகளும்—ஒரு
எண்ணிக்கை காட்டத் தொலையுமதோ

ஆயிரம் ஆயிரம் கொட்டுகின்றார் — அணி
ஆடை பலசெய்து பூட்டுகின்றார்
கோயிலைப் போற்பல மாளிகைகள்—கட்டிக்
கொள்ளையாய் மானியம் கூட்டுகின்றார்

விந்தையடா இது விந்தையடா — என
வேறொரு திக்கில் விரைந்து சென்றேன்
சிந்தனை அற்றவர் அங்கிருந்து—புரி
செய்கையைக் கண்டுளம் நொந்ததடா

கண்ணொளி மங்கிய காட்சியினன்—பிறை
கண்டது போலொரு கூனுடையான்
எண்ணிய எண்ணம் விளம்புதற்கே—ஒரு
ஏதுவிலான் திக்கு வாயுடையான்

நின்று நடந்திடக் கால்களிலான்—அவன்
 நிற்பது வோஒரு கோலின் துணை
ஒன்றிய கோலினைப் பற்றுதற்கோ—கையில்
 உற்ற விரல்களும் முற்றுமிலான்

இத்துணைப் பண்புகள் கொண்டவனை—நலம்
 ஏற்றிட ஊசிகள் போடுகின்றார்
சித்த மருத்துவம் செய்யினுமே—அவன்
 சீரிய வாழ்வினைக் காண்பதுண்டோ

ஆணிப்பொன் னுடையும் போர்த்துகின்றார்—நல்ல
 ஆட்சிப் பொறுப்பையும் நல்குகின்றார்
காணிக்கை எத்தனை கொட்டுகின்றார்—இந்தக்
 காட்சியைக் காணக்கண் கூசிநின்றேன்

உள்ளம் உருக்கிடும் ஓர்குரல்தான்—செவி
 உற்றதும் சட்டென நான்திரும்பக்
கள்ளமில் லாஒரு ஏழைமகன்—பசி
 காட்டும் முகத்துடன் நின்றிருந்தான்

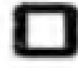
கட்டுதற் கோர்துணி அற்றவனும்—கையில்
காசு பணங்களும் அற்றவனும்
திட்டி விரட்டினர் அன்னவனை—அவன்
தேம்பிக் கிடப்பதைக் கண்டு நின்றேன்

தங்க உடல்நலம் கொண்டவன் தான்—அவன்
தங்க இடமின்றிச் சுற்றுகின்றான்
எங்கும் புறக்கணிப் பானதடா—சிங்க
ஏறு வளங்குன்றிப் போனதடா!

ஆவி உடல்வளம் அத்தனையும்—பெறும்
ஆண்மகன் இப்படித் தேய்ந்திடவே
பாவி மடம்படு மானிடர்கள்—நஞ்சு
பாய்ச்சுதல் கண்டுளம் வெந்ததடா!

செத்த மொழிக்கிங்கு சீர்வரிசை—ஒரு
செம்மை பெருமொழிக் கேற்றமிங்கே
பெற்ற மொழிக்கொரு காவலில்லை—என்ற
பெற்றியை நெஞ்சம் நினைந்ததடா!

வெறி வேண்டும்

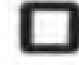

காதல் வெறி வேண்டும்—தமிழ்ச்செல்வி
காதல் வெறி வேண்டும்—என்றன்
பேதை மனத் திடையே—உன்றன்எழில்
பேரொளி வீசிடவே—அந்தக்
காதல் ஒளிப் பிழம்பால்—இன்பநிலை
கண்டு களித்திடுவேன்—அந்தப்
போதை வெறி யினிலே—வான் வெளி
புக்குப் பறந் திடுவேன்

செல்வத் திரு மகளே!—உன்னை நான்
சேர நினைக் கையிலே—வஞ்சம்
புல்லும் மனத் தவர் தாம்—கூடியொரு
புன்மை தரு வாரேல்—என்றன்
மல்லல் திரு நெடுந்தோள்—பகையை
மாற்றிப் புறங்காண—உன்றன்
முல்லை நகை காட்டிப்—போர்வெறி
மூட்டித் தர வேண்டும்

போரில் உரம் காட்டி—உன்னை நான்
போற்றி மலர் சூட்டி—என்றும்
வாரி நலம் பருகி—நல்லின்ப
வாழ்வு பெற வேண்டும்—அந்த
வாரி யிடை மூழ்கிக்—கண்ட நலம்
வாழ்த்திப் புகழ்ந் துரைத்து—நின்னைப்
பாரில் உயர்த் துதற்கே—என்நெஞ்சில்
பாட்டு வெறி வேண்டும்.

தமிழ் - என் தாய்

செந்தமிழ் என் பவளாம்—நல்ல
 செல்வக் குடிமகளாம்
முந்தை மொழிகளிலே—அவளும்
 மூத்தவ ளாய்ப் பிறந்தாள்
முந்திய மூ வரசர்—அவையில்
 மொய்ம்புறத் தான் வளர்ந்தாள்
வந்தவர் யா வருக்கும்—செல்வம்
 வாரி வழங் கிடுவாள்

தென்ற லுடன் பிறந்தாள்—நல்ல
 செய்கையொன் றே யறிவாள்
என்று பிறந் தவளோ—இவள்
 எத்தனை ஆண் டினளோ
இன்றும் இள மையுடன்—அன்னை
 ஏற்றம் உறப் பொலிவாள்
ஒன்றிய நான்கு பெண்கள்—பெற்ற
 ஒண்டொடி யா மவளே

கன்னடத் தான் துளுவன்—மலையன்
கண்டு மொழித் தெலுங்கன்
என்னுமிந் நால் வருக்கும்—அவரை
ஈந்து மணம் முடித்தாள்
பெண்ணொடுத் தே மகிழ்ந்தோர்—என்னைப்
பெற்றவளைப் பகைத்தார்
நன்னடைப் போக் கிழந்தார்—அந்த
நால்வரும் நன் றிகொன்றார்

ஈன்றெனைக் காத் தவளை—மனமே
எங்ஙனம் நான் புகழ்வேன்
சான்றவர் மெச் சிடவே—முப்பால்
தந்து வளர்த் தனள் தாய்
தோன்றுசங் கப் புலவர்—படைத்த
தொட்டிலில் ஆட் டினவள்
மூன்றரச ர் கதைகள்—சொல்லி
மூள்வலி யூட் டினள் தாய்

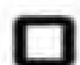
என்றன் வய துநிலே – பருவம்
ஏற்பவை தான் உணர்ந்தே
நன்றறி வுக் கதைகள் – நகை
நாட்டும் பிற கதைகள்
ஒன்றிய வீ ரமுடன் – காதல்
ஊட்டுஞ் சுவைக் கதைகள்
மின்றளிர் மே னியினுள்--சொல்லி
மேன்மை யுறப் பணித்தாள்

மேவுக தொண் டுளமே--என்பாள்
மேகலைக் கா தையினுல்
பாவுக நீ தியென்பாள் – எங்கள்
பாண்டியன் கா தையினுல்
கோவுயர் குட் டுவனுல்--வீரங்
கொட்டி முழக் கிடுவாள்
பாவில் நகைச் சுவையாய்த்--தருவள்
பாண்டவர் காதை யினுல்

வாழ வழி வகுத்த--திரு
வள்ளுவன் ரா மலிங்கம்
ஆழ நெடும் புலமைக்—கம்பன்
அவ்வை யுட னிளங்கோ
சோழரில் பாண் டியரில்—கவி
சொன்னவர் சீத் தலையான்
தோழர்கள் என் றிவர்போல்—பலரைத்
தொல்புகழ்த் தாய் கொடுத்தாள்

தன்கடன் ஆற் றிவிட்டாள்—தமிழ்த்
தாயெனைக் காத் தமையால்
தன்கடன் போற் றுதற்கே—கவிஞன்
தந்தனன் வேற் படையே
நன்னடை நல் கவிலை—இந்த
நாட்டினை ஆள் பவரே
என்கடன் ஆற் றிடுவேன்—பகையை
எற்றி முருக் கிடுவேன்

தமிழ் - என் தந்தை

முன்னைத் தமிழ் மொழியே — உலகில்
மூப்பறியா முதலே
என்னை மகன் எனவே — புவியில்
ஏற்றமுடன் அளித்தாய்

கற்றுத் தெளிவதற்கே ஆசான்
கண்டு பயிற்றுவித்தாய்
முற்றும் உணர்ந்தவனும் — அந்த
முன்னவன் வள்ளுவனும்

முத்தமிழ் வாணர்கள்சூழ் — அவையில்
முந்தி யிருந்திடவே
அத்தனே என்னை யுமோர் — சான்றோன்
ஆக்கி மகிழ்ந்தனை நீ

தூது கலம் பகமாய்ப் — பெருகும்
தோழர்கள் பற் பலராம்
தீது விளைப் பவராய் — அமையின்
செப்பித் திருத் துவை நீ

குற்றமொன் றில் லதுவாய் — எனக்குக்
கோல மனை யளித்தாய்
கற்றவன் கட் டியதே — அதுதொல்
காப்பியம் என் பதுவே

வாரி முகந் தெடுத்தே — இன்ப
வாரி திளைப் பதற்கே
நேரிய செல் வங்கள் தாம் — தொகையாய்
நேடித் திரட்டி வைத்தாய்

ஐவகைக் காப் பியமாய்ச் — செல்வம்
ஆக்கி எனக்களித்தாய்
கைதவக் கள் வரினல் — இரண்டு
காப்பியம் கா னுகில்லேன்

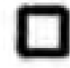
பாட்டிசைச் செல் வங்களும் — இழந்தேன்
பட்டயம் மட் டுமுண்டு
நாட்டினில் முன் பிறந்தோர் — அயர்வால்
நானவை காண் கிலனே

இத்தனை போய் விடினும் — இன்னும்
எட்டுத் தொகை யுடனே
பத்தெனும் பாட் டுளதாம் — ஒவ்வொன்றும்
பற்பல கோடி யன்றோ

பாட்டுப் புறப் பொருளால் — வீரப்
பாங்கில் எனை வளர்த்தாய்
ஈட்டும் அகப் பொருளால் — காதல்
இல்லறம் கூட் டுவித்தாய்

நின்பெயர் காத் திடுவேன் — தமிழே
நீஎனைப் பெற் றதனால்
உன் பெயர் ஓங் குதற்கே — பற்பல
ஓவியம் நான் படைப்பேன்

தமிழ் - என் காதலி

பாரி மலை யருகில் — நல்ல
   பண்பினர் வா ழிடமாம்
ஊரில் ஒரு பொழிலில் — உனைநான்
   உற்றறி நாள் முதலாய்
மீறிய கா தலினல் — தமிழே
   மெய்ம்மறந் தே உழல்வேன்
கூரிய நின் விழியால் — எனைநீ
   கொல்வது தான் சரியோ

ஆசை மனத் திரையில் — எண்ணம்
   அத்தனை யுங் கலந்து
பாச முடன் எழுதி — உருவைப்
   பார்த்து மகிழ்ந் திருப்பேன்
பேச மன மிலையேல் — உயிரைப்
   பிய்த்தெனைக் கொன் றுவிடு
மோசம் புரி வதென்ருல் — என்றன்
   மூச்சை நிறுத் திவிடு

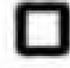
உன்னைப் பெறு வதற்கே — இங்குநான்
ஓடித் திரி வதெல்லாம்
என்னைப் புறக் கணித்தால் — உயிரை
எப்படி நான் சுமப்பேன்
உன்னெழிற் கா தலன்றோ — என்னை
உன்மத் தனுக் குதடி
கன்னற் சுவை மொழியே — என்னைக்
கட்டி யணைத் திடடி

செல்வம் உற வரினும் — வறுமை
சேர்ந்து துயர் தரினும்
பல்வகை இன் னலிலும் — என்மனப்
பாவையே நான் பிரியேன்
நல்வழி காட் டிடடி — உன்றன்
நட்பொன்று போ துமடி
சொல்வது சொல் லிவிட்டேன் — பிறகு
தோழியுன் சித் தமடி

நாட்டவர்க் கஞ் சுதியோ — உலகில்
நம்மைத் தடுப் பவர்யார்
காட்டுப் புலி யடிநான் — போரில்
காத்திடு வேன் உனையே
வாட்டம் தவிர்ந் திடடி — கொடிய
வாளுக்கும் அஞ் சுகிலேன்
கோட்டை மதி லகத்தோர் — முழக்கும்
கொட்டுக்கும் அஞ் சுகிலேன்

காதல் உல கினிலே — அகப் பொருள்
காவின் நடு வினிலே
மேதைகள் ஆக் கியதோர் — மாளிசை
மீதினில் நா மிருப்போம்
மாதுநீ யா ழெடுத்தே — இசை
மாரி பொழிந் திடுவாய்
காதற் களி யினில்நான் — பற்பல
காவியம் பா டிடுவேன்

தமிழ் - என் மனைவி

வெள்ளி நிலா வினிலே — ஒரு
வெட்ட வெளி தனிலே
அள்ளி அணைத் தசுகம் — அதனல்
ஆவி சிலிர்த் ததடி

சிந்தா மணி தவழும் — மார்பில்
சேர்ந்து திளைத் தசுகம்
எந்த விதம் உரைப்பேன் — எழுதி
ஏட்டினில் காட் டுவதோ

நற்றிணை ஐங் குறு நூ — றகமும்
நல்ல குறுந் தொகையும்
உற்ற கலித் தொகையும் — தமிழே
ஊட்டி மகிழ வைத்தாய்

மேவித் தழு வுவதற்கே — உன்மணி
மேகலை பற் றுகையில்
நீவிட் டகன் றுவிடின் — பிரிவு
நெஞ்சைத் துளைக் குமடி

வந்த வடக்குத் தெரு — மகள்பால்
வாஞ்சைஎன் றெண் ணினையோ
அந்தப் பொது மகளைத் — தொடவும்
ஆசையொன் றில் லையடி

வாழ்வு வளம் இழந்தாள் — வடக்கில்
வாடகை வீடுடையாள்
சூழ்வினை ஒன் றுடையாள் — வலையில்
சொக்கிவிட் டேன் எனவோ

ஊடிப் புலந் துநின்றாய் — என்றன்
உள்ளம் அறிந் திலையோ
நாடித் திரி பவனோ — வஞ்சக
நங்கையின் கா தலுக்கே

மேலைத் திசை யுடையாள் — ஒருத்தி
மேன்மைக் குண முடையாள்
வாலைக் கும ரியுடன் — நண்பாய்
வாய்மொழி பே சிடுவேன்

நெஞ்சிற் கெடு தியில்லை — அவளால்
நேர்வது நன் மையடி
வஞ்சிக் கொடி யிடையே — புலவி
வாட்டந் தவிர்ந் திடடி

நெஞ்சத் தடந் தனில்நீ — உலவும்
நீள்சிறை அன் னமடி
வஞ்சனை இல் லையடி — நீயே
வாழ்க்கைத் துணை வியடி

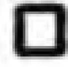
பேதை மனக் குயிலே — உன்னைப்
பெற்றவள் இல் லையடி
ஏதுக் கடி புலவி — தமிழே
என்னைவிட் டெங்குசெல்வாய்

காலிற் சிலம் பொலிக்க — வருவாய்
　　காதல் மது பருகிக்
கோலப் பெரு வெளியில் — கவி வெறி
　　கொண்டு திரி வமடி

சோலை வெளியிடையே — நாம்
　　சுற்றித் திரி வமடி
மாலை நிலா வரவே — தனியாய்
　　மாடந் தனை யடைவோம்

அங்குநம் கூட் டுறவால் — பிறந்த
　　அன்புக் குழந் தைகளை
சங்கக் கவிதை என்றே — உலகம்
　　சாற்றிப் புக ழுமடி

தமிழ் - என் மகன்

பிள்ளைக் கலிதனைத் தீர்க்கவந்தாய்—அன்புப்
பெட்டக மேஇன்பம் சேர்க்க வந்தாய்
உள்ளக் கவலைகள் ஓட்டவந்தாய்—என்றன்
ஓவிய மேபுகழ்க் காவியமே

கொஞ்சுங் கனியிதழ் நீதிறந்தால்—உள்ளம்
கொள்ளைகொள் ளுங்களி கூடுதடா
விஞ்சு நலந்தரு யாழுடனே—குழல்
வேண்டுகி லேன்தமிழ் மாமகனே

பைந்தளிர் மேனியைத் தீண்டுகையில்—தமிழ்ப்
பாலக னேநடை காணுகையில்
பைந்தமி ழேஎன நின்பெயரைச்—சொல்லிப்
பாடிப் புகழ்ந்துனைப் பேசுகையில்

நின்மொழி என்செவி சேருகையில்—நெஞ்சில்
நேரும் மகிழ்வினை யாதுரைப்பேன்
என்னுயிர் மூச்சென ஆனவனே—எனக்
கேதுக்கடா அந்த மேலுலகம்

வீதி களில்விளை யாடுகையில்—என்றன்
வேதனை யாவுமே ஓடிடினும்
தீது புகுந்து விளைந்திடுமோ—என்று
செந்தமி ழேமனம் அஞ்சுகிறேன்

கெட்ட மொழியினைப் பேசுவது—மிகக்
கேடு தருஞ்செயல் விட்டுவிடு
சிட்டு நிகர்த்திடும் என்மகனே—வரும்
சின்ன மொழியையும் தள்ளிவிடு

சாதி சமயங்கள் என்பவரை—நண்பாய்ச்
சார்ந்து பழகுதல் தீமையடா
ஓதிய சங்கத்தில் உள்ளவராம்—நம்மை
ஓம்பி வளர்த்திடும் நல்லவரே

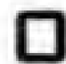
உன்னைச் சிறியவர் ஏசுகையில்—பெற்ற
உள்ளம் கொதிப்பதை யாரறிவார்
முன்னைப் பெருமைகள் அத்தனையும்—கொண்டு
முன்னேறிச் செல்லுதல் வேண்டுமடா

முற்றவும் உன்திறம் ஆய்ந்துணர்ந்தே—இன்பம்
மூழ்கித் திளைப்பவ ளாயிடினும்
பெற்ற பொழுதினும் நான்மகிழ்ந்தேன்—பிறர்
பேசிப் புகழ்ந்துனைப் போற்றுகையில்

வந்தவள் காதலில் சிக்கியதால்—தந்தை
வாழ்வில் மனங்கொளும் பான்மையின்றி
நொந்திடச் செய்தனர் ஆயினுமே—நன்னூல்
நூற்று வளர்த்திடு வேன்உனையே

நின்னைப் பெறுவதற் கென்ன தவம்—செய்தேன்
நேரினில் உன்னடை கண்டவர்கள்
என்னைஓர் தக்கவள் என்றுரைத்தார்—புகழ்
ஏற்றிட வந்தனை வாழியவே

எங்கள் நாடு

எங்கள் நாடு வாழ்க வாழ்கவே
வளர்கலை மேவும் அறிஞர்கள் சூழும் —எங்கள்

தனக்கென்று வாழாத நல்லவனைப் பெண்மையிங்கு
தலைநிமிர உழைத்தவனை எங்கேசென் றுலுந்தன்
மனத்துள்ள கருத்தினையே சொல்பவனை மற்றவரை
மதிப்பவனைக் கலியாண சுந்தரனைத் தருநாடு

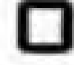
நூலோடும் ஏடுகளைச் செல்லோடி அழிக்காமல்
நுழைந்தோடித் தேடியருள் சாமிநாதன் வளர்நாடு
பாலோடு துளிநஞ்சு கலந்தாலும் தீமைஎனப்
பகர்ந்தவனைத் தமிழியக்க மறைமலையைப் பெறுநாடு

சிறுபிள்ளை உள்ளங்கள் சீர்திருந்த வேண்டிநலம்
சேர்கவிகள் பொழிமுகிலாம் கவிமணியின் தவநாடு
வரும்வெள்ளை மாந்தருக்குப் பணிவதில்லை என்றுகவி
வாகைகொளும் பாரதியும் பரம்பரையும் விளைநாடு

இருள்சூழ்ந்து மருள்சூழ்ந்து சமுதாயம்
இருட்டறையில்
எதுவுண்மை பொய்யென்றே அறியாமல்
தூங்குகையில்
இருள்கீழ்ந்து வெளிக்கிளம்பும் ஞாயிறென
அறிவொளியை
ஈந்துவரும் ஈவேராப் பெரியாரின் திருநாடு

இசைவாணர் கலைவாணர் விஞ்ஞானப் பெருமக்கள்
எழுத்தாளர் பெரும்புலவர் கவிவாணர் நாடுய்ய
வசையில்லா வழிகாட்டும் பேரறிஞர் தமிழ்காக்க
வரிந்துகட்டி முன்னிற்கும் புலிக்கூட்டம் மிகுநாடு

மறவர் நாடு

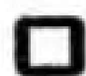
பகைவென்று புகழ்கொண்ட
பழநாடு நிதம் வாழ்கவே —பகை

வாளோடு வாள்மோதும் போரென்ற மொழிகேட்டு
மகிழ்வோடு தோள்வீங்கும் மாவீரர் வளர்நாடு
தோளோடு வாள்வீழ்ந்து பகைமாயப் போராடும்
துணிவாளர் பகைபணியிற் கனிவாளர் நிறைநாடு

விழுப்புண்ணை மேலாக விழைகின்ற ஒருநாடு
வேல்வரினும் இமையாத வீரமிகு தமிழ்நாடு
புழுக்கூட்டம் எனப்பகையை அழித்தொழித்துப்
பெயர்கின்ற
புதல்வனுக்குப் பாலூட்டி வளர்த்ததிருத் தாய்நாடு

தூங்குகிற வேங்கையினை இடருகிற குருடனெனத்
தொலைவார்கள் எமை இகழ்வோர் என்றெதிரும்
மறநாடு
பூங்குழலி பிறநாட்டுப் பகையறுக்க ஒருமகனைப்
போருக்குப் போவென்று வேலீயும் தாய்நாடு

தமிழகம் தாழ்ந்ததேன் ?

தமிழகமே—நம்நாடு
தாழ்நிலை எய்திய தெதனுலோ ?
—தமிழகமே

அமிழ்தெனும் தமிழ்மொழி காத்தனர் வேந்தர்
அருஞ்செயல் புரிந்தனர் வாழ்ந்தனர் மாந்தர்
—தமிழகமே

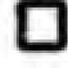
முரசொலி கேட்டால் மூண்டெழுவார்—போரில்
முதுகிடப் புறப்பகை கண்டிடுவார்
அரசரும் புலவரும் இணைந்திருந்தார்—இங்கே
அகப்பகை எவ்விதம் புகுந்ததுவோ ?
—தமிழகமே

தென்றல் தவழ்ந்திடும் தமிழகமே—இன்று
தேய்ந்திடக் கண்டிரோம் என்றெழுந்தார்.
நன்றிது செய்தனர் எனமகிழ்ந்தோம்—ஆனல்
நாய்க்குணம் புகுந்தது பாசறையில் !
—தமிழகமே

விடுதலை என்றொரு சொல்கேட்டோம்—நாட்டில்
வீரமும் மானமும் உண்டென்றோம்
கெடுதலை புரிந்திடும் வினையாளர்—நாடு
கீழ்நிலை எய்திடச் செய்கின்றார்

—தமிழகமே

தமிழர் வாழ்வு !

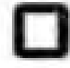

வாழ்வினைப் பாராய் நீ—தமிழர்
வாழ்வினைப் பாராய் நீ
—வாழ்வினை

தாழ்வினை ஏற்றார் தமிழினைப் போற்றார்
தம்மவர் ஆட்சியை அழித்திடும் கூற்றார்
—வாழ்வினை

அலைகடல் கடந்து பலபல நாடு
அனைத்துமே சென்று பட்டனர் பாடு
கலைபல கண்டோர் நிலையினைக் கண்டு
கலங்குதென் உள்ளம் கவலையே கொண்டு
—வாழ்வினை

தமிழன் ஏக்கம்

தமிழன் என்றதுமே — மிகப்பரி
 தாபம் பிறக்குதம்மா !
இமயம் வென்ருனே — அவன் இன்று
 ஏற்றங் குறைந்தானே !

சமையம் போகாதோ — தொல்லை தரும்
 சாதி தொலையாதோ ?
சமரச வாழ்வு — மீண்டும்
 தளிர்த்துச் செழிக்காதோ ?

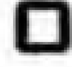
உழுபவன் ஒருவன் — உடைதர
 உழைப்பவன் ஒருவன்
பழமையின் பேரால் — பயன்பெறப்
 பார்ப்பவன் வேற்றவனோ ?

அழுதிடும் பாலன் — பசியால்
ஆவி தொலைந்தாலும்
கழுவுவர் பாலால் — அந்தோ
கல்லுருத் தேவுகளை

ஓட்டைக் குடிசையுள்ளே — உணவின்றி
ஒட்டி உலர்ந்த மகன்
வேட்டியும் இல்லாமல் — அவனுறும்
வேதனை தீராதோ?

மாட்டினும் கீழாக — மனிதன்
மாண்டிடும் நியதியை
ஓட்டிட வேண்டுமம்மா — உண்மையை
ஓர்ந்திட வேண்டுமம்மா

முன்னேயர் வாழ்வு

வாணிகம் செய்தநம் முன்னேயர் கண்டநல்
வாழ்வினைக் கூறுவன் கேட்டிடுவீர்
தோணிகள் ஓட்டினர் சூழ்கடல் சுற்றினர்
சூட்டினர் நம்புகழ் நாட்டினரே

ஆழ்கடல் ஆயினும் சூழ்புயல் ஆயினும்
அஞ்சில ராகிய நெஞ்சினராய்க்
கீழ்கடல் மேல்கடல் யாவினும் ஓடினர்
கிட்டும் நிதிக்குவை விஞ்சினரே

தெற்குக் கடல்தனில் கொற்கைத் துறைதனில்
தேடிக் கிடைத்தநன் முத்துக்களை
விற்கத் திசைதொறும் சென்றனர் பொற்குவை
வேண்டிய மட்டுங் குவித்தனரே

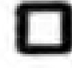
மீனக் கொடியுடன் காணப் படுங்கலம்
மேலைக் கடல்தனில் ஓடிவரும்
மானப் புலிக்கொடி விற்கொடி ஏந்திய
வங்கங்கள் தென்கடல் கூடிவரும்

மெல்லிய நற்றுகில் பட்டுடை பொன்மணி
மேவிப் படர்தரு செம்பவழ
வல்லியும் நல்லகில் ஆரமும் ஆதிய
வாரிக் கொடுத்தது நம்புவியே

ஆழ்கடற் சாவகம் புட்பகம் சீனமும்
ஆதி யவனம் கடாரமுடன்
ஈழம் முதலன தேயமெ லாமிவர்
ஏகினர் தோணியில் வீரமுடன்

இவ்வகை வாழ்ந்தனர் என்னின மாந்தர்கள்
என்றதும் என்னுளம் பொங்கியதே
அவ்வியல் தேய்ந்தனர் இன்றவர் என்றதும்
ஆவென் றுயிர்த்துளம் மங்கியதே

நாட்டு வாழ்த்து

வாழ்க தமிழகம் வாழ்க தமிழகம்
வாழ்க தமிழகமே !
சூழ்கடல் மூன்ருெடு வேங்கடம் எல்லையாய்த்
தோன்றுக தாயகமே !

நல்லவர் ஆட்சியில் தங்கி வளர்ந்திடும்
நாடு செழித்திடவே
அல்லவை நீங்கிட நாட்டினிற் செந்தமிழ்
ஆட்சி தழைத்திடவே !

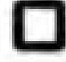
வான முகட்டினைத் தொட்டு நிமிர்ந்திடும்
மாமலைத் தாயமே
கானம் இசைத்திடும் பேரருவித்திரள்
காட்டி மிளிர்ந்திடுமே !

ஓடிய ஆறுகள் அங்கங்குக் கால்களை
ஊன்றிய ஊர்களெல்லாம்
கூடிய செந்நெல் கொழித்திடச் செய்திடும்
கோலத் தமிழகமே !

தெண்கடல் முத்தொடு சேர்ந்து படர்ந்திடும்
செம்பவளக் கொடியும்
மண்ணதில் தங்கமும் வல்லிரும் பின்னன
வாழ்ந்திடும் தாயகமே !

கல்வி வளர்ந்திடப் பண்பு செழித்திடக்
கற்றவர் வாழியவே
செல்வ மிகுந்திட எங்களின் தாயகம்
சீருடன் வாழியவே !

இனிப் பொறுக்க முடியாது

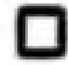
இன்னும் பொறுத்திருக்க இயலாது — சும்மா
இருக்கின்றீர் மணங்கொள்ள முயலாது
—இன்னும்

கன்னமெல்லாம் சிவந்த காரணம் யாதென்று
கடிந்துரைத்தாள் அன்னை கண்பொத்தி நான் நின்றேன்
—இன்னும்

சோறுண்ண மறுத்தால் சூதென்ன சொல்லென்பாள்
தூங்குதூங் கென்று வாங்கிடுவாள் உயிரை
வேறென்ன செய்தாலும் விளையாட மறுத்தாலும்
வியப்பாள் தந்தையொடு கலப்பாள் முறைப்பாள்
—இன்னும்

உடல்வேறு பாடுகண்டு உன்னிப்பாய் நோக்குகிறாள்
உறவுமுறையிலொரு மாப்பிள்ளை தேடுகிறாள்
மடல்சேரும் தாழைமரச் சோலைக்கு வாருங்கள்
மணம் வைக்கும் நாள்தன்னை மாதென்பால் கூறுங்கள்
—இன்னும்

நாணம் ஏனோ ?

கதவில் உடல்மறைத்துக் காட்டுகிருள் முகத்தை
—எனைக்
கண்டவுடன் நாணம் கொண்டமையினலோ ?
—கதவில்

விதவிதமாய் மலர்சூடி மேலாடை சூடாமல்
விளையாடித் திரிந்தாளே அதை எல்லாம் மறந்தாளோ ?
—கதவில்

விளையாடும் ஒருநாளில் வீண்வம்பு நான்செய்தேன்
வெம்பிஅழு தெனைவைதாள் நான்வளையை
நொறுக்கியபின்
தலைநோகக் கொட்டியதை நினையாமல் மறுநாளும்
தானுக விளையாட வந்ததையும் மறந்தாளோ ?
—கதவில்

குடங்கொண்டு நீரோடு வருங்காலை இப்போது
குனிந்ததலை நிமிராமல் நடந்துபிறர் அறியாமல்
தடங்கண்ணி ஏகிடுவாள் தனியான நிலைகாணின்
தானேக்கி நகை செய்வாள் மானேக்கி மனம்யாதோ ?
—கதவில்

முத்தம் தந்தான்

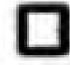
□

வந்தோடி முத்தம் தந்தானடி. — தோழி
அந்தமிகுந்த என்றன் சிந்தை மகிழ்ந்தவீரன்
—வந்தோடி

பந்தாடி மின்கையிலே பகலோனும் வீழ்கையிலே
செந்தாமரை முகத்தில் செவ்வாய் இதழ்புதைய
—வந்தோடி

சோலையிலே பலநாள் மாலையிலே வருவான்
சொன்னதில்லை ஒருசொல் சுந்தரக் குரிசில்
மேலையிலே மணந்தான் போலவே நினைந்தான்
மெல்லவே சிரித்தான் உள்ளமே பிணித்தான்
—வந்தோடி

இன்னும் வரக்காணேன் !

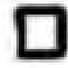
இந்நேரமாகியும் காணேனே — காலையில்
எழுந்திருந்து சென்றவர்
—இந்நேரம்

தென்னைமர நிழல்வந்து தெருவாயிற் படிஓரம்
சேர்ந்ததே ! ஒன்பது மணிச்சங்கும் ஓய்ந்ததே
—இந்நேரம்

எக்காலும் ஆர்வமாய் உண்பார் என்றெண்ணியே
என்நாதன் மனம்மகிழ எழுந்தோடி நான்செய்த
சிக்கான நூல்போன்ற இடியப்பம் வீணாகச்
சில்லிட்டுப் போகுதே ! நெஞ்சமும் நோகுதே !
—இந்நேரம்

வரும்வழியில் எவரேனும் வாய்கிளறி விட்டாரோ
வம்பெதற்கோ அரசாங்கப் பேச்சைத்தான்
தொட்டாரோ?
தரும்சுவையில் மேலான தமிழென்றால் உயிராச்சே !
தாய்மொழியின் நிலையைத்தான் உரையாடி நின்றாரோ ?
—இந்நேரம்

எந்தவிதம் மறந்தார் ?

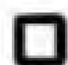

எந்தவிதம் மறந்தாரோ — என்னை
நொந்து மெலிந்திடவே பிரிந்தாரே
—எந்த

வந்திடுவேன் மழைக் காலத்திலே என்றார்
வாராமலே இன்னும் வாட்டியே கொன்றார்
—எந்த

வாட்டமுகங் கண்டால் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்திடக்
கெஞ்சுவார்
வம்புகள் செய்துபின் வாரியணைத்தெனைக் கொஞ்சுவார்
சேட்டைமொழிபேசி முத்தங் கொடுத்தெனைக் கூடுவார்
செப்பமான தமிழ்ப்பாடல் மகிழ்ந்திடப் பாடுவார்
—எந்த

ஏனிந்த வம்பு?

என்ன குற்றம் செய்தேன்?—நிலவே!
ஏனிந்த வம்பு? இனியிலை தெம்பு!

—என்ன

அன்னவர் இல்லைஎன்ற ஆணவமோ? காதல்
மன்னவர் வந்தால் உனைவிடு வாரோ?

—என்ன

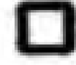
நள்ளிராப் போதில் நஞ்சினை உமிழ்ந்தாய்
நலிவே தந்தாய்? மெலிவால் நொந்தேன்
பள்ளியில் புழுவெனப் பதைத்திடச் செய்தாய்
பாழ்மதி யேஎனை வீழ்ந்திடச் செய்தாய்!

—என்ன

மேகத்தில் நுழைந்தாய் மீண்டுமேன் எழுந்தாய்?
மென்றுதின் ஐமலே மேகமேன் உமிழ்ந்ததோ?
சாகத்தான் செய்வாயோ? தீயைத்தான்
பெய்வையோ?
சஞ்சலப் படுகிறேன் பஞ்செனக் கெடுகிறேன்

—என்ன

வருவாரோ? வாராரோ

வருவாரோ வாராரோ
மணவாளன் தைநாளில்—வருவாரோ
உறவாடி ஒருகன்னம் சிவப்பேறச் செய்தார்
ஓசிந்தோடி நாணினேன் மறுகன்னம் புதைத்தார்
—வருவாரோ

பொருள்சேரும் தமிழ்ப்பாடல் பாடுவேன்
புதிதான முறையாலே ஆடுவேன்
மருள்மாலை வருவார் நான் ஊடுவேன்
மகிழ்வாக்கித் தருவார்பின் கூடுவேன்
—வருவாரோ

சொன்னசொல் அத்தனையும் மறப்பாரோ
சுடுநிலவில் துயருண்டு கிடப்பேனோ
என்னினைவு இல்லாமல் இருப்பாரோ
எத்தனைநாள் இத்துயரம் பொறுப்பேனோ
—வருவாரோ

ஆவி கலந்த அழகி

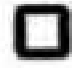
அவளோர் அழகி—என்
ஆவி கலந்தனள் பலநாள் பழகி
—அவள்

குவளை அவள்கண் குளிர்தேன் பார்வை
குடிக்கத் தவிக்கும் விழிக்குள் நிறைந்திடும்
—அவள்

குழலோ குரல்வாய் இசையால் பணியும்
குயிலோ பயில மெதுவாய் அணையும்
முழுவான் நிலவோ முகமோ தெரியேன்
முகிலோ குழலோ எனுமா றறியேன்
—அவள்

பிழியா நறவோ குறையா மதியோ
பிணையோ யாழில் பிறவா இசையோ
எழுதாக் கிழியோ பொளியாச் சிலையோ
எதுதான் இணையோ நிகர்தான் இலையோ
—அவள்

ஆடிஞள்

ஆடிஞள் நடம் ஆடிஞள்
அங்கும் இங்கும் எங்கும் ஓடி

—ஆடிஞள்

சடையோடு மலராடச்
சதிராடும் அவளோடு
நடைபோட முடியாமல்
மடவன்னந் தடுமாற

—ஆடிஞள்

முழவாளர் விரலாட
முன்கையில் வளையாட
இழைபோல்என் உயிராட
மழைகாணும் மயில்போல

—ஆடிஞள்

அடதாளம் பிழையாமல்
அழகாகக் காலாட
உடஞெடு கிண்கிணியும்
மேகலையும் ஊடாட

—ஆடிஞள்

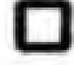
வடந்தாங்கும் குடமாடக்
குடந்தாங்கும் இடைஆடத்
தடந்தோளில் குழையாடத்
தணியாதென் மனமாட

—ஆடினள்

விரலாலே மலர்காட்டி
விழியாலே எனைவாட்டிக்
குரலாலே குழலோட்டிக்
குவிமுல்லை நகைகாட்டி

—ஆடினள்

ஆட வாராய்!

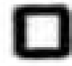
ஆட வாராய் என்னோ டாடவாராய்
ஆடுமெழில் மாதரசே!—ஆடவாராய்
பாடும்முறை நானறிந்து பாடிடுவேன் பெண்மயிலே!
பைந்தமிழே! என்னுயிரே! பாடியபின் தாமதமேன்
—ஆடவாராய்

கட்டுதுகிற் கச்சின்மிசை முத்துவடம் ஆடக்
கைத்தலங்கள் மொய்த்தவிரல் கற்றமுறை
நாடப்
பட்டுடுத்தும் சிற்றிடையில் மேகலைகள் ஆர்க்கப்
பற்றுகழற் கெச்சையொடு தெக்கணத்துக்
கூத்து
—ஆடவாராய்

அஞ்சனமைக் கண்ணிரண்டும் கஞ்சமலர் விஞ்ச
அம்பொனடிச் செஞ்சிலம்பு தஞ்சமெனக்
கெஞ்ச
மஞ்சள்ஒளி தங்குமெழில் கொஞ்சுமுக வஞ்சி
வந்தெனது நொந்துழலும் வேதனைதீர் நெஞ்சில்
—ஆடவாராய்

மெல்லியலே உள்ளமதை நல்விழிகள் சொல்ல
மெய்யுருகும் என்கரமும் நின்கரமும் புல்லச்
சொல்லுதொறும் தாள்விரல்கள் தாளவழி செல்லத்
துள்ளிவரும் மான்பிணைபோல் சூழ்ந்து வரும்
வல்லி!
—ஆடவாராய்!

கூடித் திரிவோம்

நெற்றிப் பிறை தனிலே—புரளும்
நீள்சுருள் கூந்தலடி
முற்றத் துறந் தவரைக்—காதல்
மோகத்தில் ஆழ்த்துமடி

பேச்சுக் குறும் பதனல்—என்னைப்
பேதுறச் செய்துவிட்டாய்
வீச்சு விழி களினல்—எனக்கு
வேதனை தந்து விட்டாய்

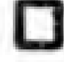
கச்சுக் குடங் களினல்—எனக்குக்
கள்வெறி மூண்டதடி
நச்சுப் படம் விரித்தாய்—நெஞ்சம்
நைந்திட நீசிரித்தாய்

சின்னக் குறு நகைதான்—உன்றன்
    செவ்விதழ் ஓரத்திலே
மின்னப் பொழிந் திடுவாய்—என்னுயிர்
    மீண்டும் தளிர்த்திடவே

வெண்கலத் தண் குரலோ—உனக்கு
    வீணை நரம்பொலியோ
பண்கலந் தே இசைத்தால்—இன்பப்
    பாற்கடல் மூழ்கிடுவேன்

பாடிக் களித்திடுவோம்—இன்பப்
    பாலிற் குளித்திடுவோம்
கூடித் திரிந் திடுவோம்—வானக்
    கோல வெளிதனிலே

ஆற்றங்கரைக் காதலி

ஆற்றங் கரையினிலே—ஒரு நாள்
ஆடி அமர்ந்திருந்தேன்
நாற்ற மலர்வீச—நடந்து
ங்கை ஒருத்திவந்தாள்
நிகர்கண்ணால்—என்னையே
கொல்வது போல்நடந்தாள்
காற்றெனப் பின் தொடர்ந்தேன்—மெல்லி
கைம்மலர் பற்றிவிட்டேன்

சட்டென நின்றுவிட்டாள்—மார்பில்
சாய்த்துக்கொண் டங்குநின்றேன்
விட்டு விடும்என்றாள்—உயிரை
விட்டிட நான்விரும்பேன்
கட்டிய பெண்போல—என்பால்
காதல் மொழிசொன்னீர்
மட்டிலா அன்புகொண்டால்—மனத்தை
மாற்ற லரிதென்றாள்

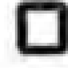
மந்திர மில்லாமல்—ஓதும்
　　மறையவர் இல்லாமல்
சந்தன மில்லாமல்—தாலிச்
　　சரடுமே இல்லாமல்
அந்த இடம் மணந்தோம்—சான்று
　　அகமன்றி வேறில்லை
தொந்திர வில்லாமல்—நாங்கள்
　　துணைவர்களாகிவிட்டோம்

பஞ்சணை தூங்கிடுவேன்—தமிழால்
　　பாடி எழுப்பிடுவாள்
கொஞ்சு மொழிபேசி—வெந்நீர்
　　குளித்திட வாருமென்பாள்
நெஞ்சினில் அன்பொழுக—அப்பம்
　　நெய்யொழுகத் தருவாள்
வஞ்சி விடை தருவாய்—என்றால்
　　வாள்விழி காட்டிடுவாள்

சென்றிடுவேன் அலுவல்—மனையில்
செய்வன செய்திடுவேன்
ஒன்றும் மணியோசை—கேட்டு
ஓடிடுவேன் அவள்பால்
முன்றினில் நின்றிருப்பாள்—வாயின்
முத்துக்கள் காட்டிடுவாள்
கன்றிடத் தந்திடுவாள்—முத்தம்
கணக்கில் அடங்காவே

உடைகளை மாற்றிவிட்டுக்—காற்றில்
உலவிடச் சென்றிடுவோம்
கடைகளும் சென்றிடுவோம்—நல்ல
கட்டுப்பூ வாங்கிடுவாள்
நடைஎழில் காட்டி அவள்—அரும்பு
நகைத்திடப் பால்கொணர்வாள்
தடையொன்றும் இல்லாமல்—எனக்குத்
தந்திடுவா ளின்பம்

ஆடுவோம் பாடுவோம்

கொஞ்சு மொழிபேசும் மங்கைய ரேஇங்குக்
கூடி மகிழ்ந்துநாம் ஆடிடுவோம்—இனிப்
பஞ்சமெ லாமொழிந் தின்பமே பொங்கிடப்
பாற்பொங்கல் பற்றியே பாடிடுவோம்

சர்க்கரைப் பொங்கலும் வெண்ணிறப் பொங்கலும்
சாற்றுக் கரும்புடன் சேர்த்துவைத்து—வாழை
நற்கனி பற்பல உண்டு மகிழ்ந்திட
நாம்படைப் போமடி காதலர்க்கு

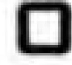
பாளை விரிந்திடும் தென்னைம ரக்காவின்
பக்கத்திலே மக்கள் கூட்டத்திலே—நாளை
காளை தழுவிடும் காதலர் வீரத்தைக்
கண்டு மகிழ்ந்துநாம் பாடிடுவோம்

அண்ணன்மார் தம்பிமார் ஐயாவும் சேர்ந்துண்ண
ஆக்கிப் படைக்கின்றோம் அன்புப்பொங்கல்—உண்டு
பண்ணிசைப் பாரவர் பாட்டினுக் கேற்பவே
பாவைய ரேமகிழ்ந் தாடிடுவோம்

வீட்டுக்குள் ளேதிரு நாட்டுக்குள் ளேபகை
ஓட்டிடுவோம் அன்பு காட்டிடுவோம்—இதைக்
கேட்டு மகிழ்ந்திட வந்தது தைப்பொங்கல்
கேடுகள் நீங்கிடப் பாடிடுவோம்

வாழ்க தமிழினம் வாழ்க தமிழ்மொழி
வாழிய வாழிய வான்மழையே—எங்கும்
வாழ்க மகிழ்வன்பு வாழிய நானிலம்
வாழ்த்துவம் வாழ்த்துவம் மங்கையரே !

பேசும் தெய்வம்

சின்னஞ் சிறியதோர் வாய்திறந்து—மழலை
சிந்துகையில்மன நோய்பறந்து
பன்னரும் பேரின்பம் ஆகுதடா—சித்தர்
பகர்ந்த வெலாமெங்கோ போகுதடா

வாரி யணைத்ததைக் கொஞ்சுகையில்—முத்த
மாரி வழங்கிடக் கெஞ்சுகையில்
மீறி உதைத்திடு காலிரண்டும்—பத்தி
மேவி வணங்கிடும் தாளிரண்டாம்

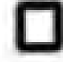
வாகண்ணே என்றுகை நீட்டுகையில்—பொக்கை
வாய்திறந் தன்பு சிரிக்குதடா
சோகம் முதற்பகை மாய்ந்திடவே—அது
சுட்டுப் பொசுக்கும்புன் முரலடா

நீராட்டிப் பொட்டிட்டு மேனியிலே—நல்ல
நீலப்பட் டாடையைச் சூட்டிச்சிறு
தேரோட்டம் ஓட்டிநான் காட்டுகையில்—அது
தெய்வத் திருநாளாய்த் தோன்றுதடா

மோனத் துயில்கொள்ளும் போதினிலே—இமை
மூடிக் கிடக்குங்கண் மீதினிலே
ஞானச் சுடரொளி வீசுதடா—தெய்வம்
நண்ணிவந் தென்னெஞ்சிற் பேசுதடா

கொண்டாடு வாரிடம் கூடிநிற்கும்—அன்பு
கூர்ந்தவர் பாற்குடம் நாடிநிற்கும்
சண்டாளர் நல்லவர் என்றறியா—நெஞ்சச்
சார்ந்திடும் பிள்ளைஎன் தெய்வமடா

செற்றம் தவிர்ந்தேன்

அடஞ்செய்தாய் நீஎன் றடித்தேன்—பின்னர்
அழுகின்ற கண்கண்டு நெஞ்சந் துடித்தேன்
குடங்கையில் கன்னத்தைச் சேர்த்துத்—துயில்வாய்
குறுநெற்றி எழில்காட்டும் மேலாக வேர்த்து

கண்ணீர் வழிந்துலரும் கன்னம்—நெஞ்சைக்
கலக்குவதை யறியாய்நீ கண்ணயர்ந்த பின்னம்;
தண்ணீர் நிறைந்தகுளத் தோரம்—நின்று
தாவிக் குதித்துவிளை யாடினையிந் நேரம்

துள்ளித் திரிந்துவிளை யாடி—கெட்ட
துட்டத் தனம்புரியும் சிறுவரொடு கூடிப்
பள்ளிக்குப் போகாமல் நின்றாய்—கண்ட
பலகாரப் பொருளைநீ வாங்கியே தின்றாய

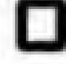
பாடம் படிக்கின்ற வேளை—விட்டாற்
பயனுண்டோ ஆசானுக் கென்சொல்வாய்நாளை ?
ஓடும் படிக்கான செல்வம்—அன்றும்
ஓதித் தெளிந்துணரும் நிலையான கல்வி

சட்டையை அழுக்காக்கி விட்டாய்—நோய்க்குச்
சாருமிடம் நீதந்து மேனிநலம் கெட்டாய்
பட்டம்விட் டாடுகிற போது—செய்தாய்
பக்கத்து வீட்டுக் குழந்தையொடு வாது

சினந்தேன்நீ உண்ணுகிற போது—சோற்றைச்
சிதறினாய் வீடெங்கும் என்றறிந்த போது
மனம்போன போக்கிலுனை வைதேன்—பிள்ளை
மனநிலையை அறியாதிக் குற்றங்கள் செய்தேன்

குற்றம் பொறுப்பாய்என் கண்ணே—எனநான்
கூறுவதை அறியாய்நீ புரியாய் என் கண்ணே
செற்றம் தவிர்ந்தேன்என் கண்ணே—நாளை
செல்லமாய் உன்னோடு விளையாடு வேனே

வெண்ணிலவே கண்வளராய் !

கடைந்தெடுத்த பொற்சிலையே கண்காணும் தேவே
நடந்துவரும் வெண்ணிலவே நாண்மலரே கண்வளராய்

வீட்டுப் பெரியோர் விளைத்துவரும் என் துயரை
ஓட்டப் பிறந்தவனே உத்தமனே கண்வளராய்

புலர்காலை வீசுகின்ற பூங்காற்றே நின்னுடைய
மலர்விழிகள் நீர்சிந்த மனம்பொறுக்க வல்லேனோ

பசியால் அழுதாயோ பாலகனே கண்கள்
கசியாதே அன்போடு கலந்துபால் நான்தருவேன்

நிலத்தில் எழுஞ்சுடரே நித்திலமே என் கலியை
விலக்கப் பிறந்தவனே வீட்டிற் கணிகலமே

உழைப்பார் நிலையுணர்ந்தோ ஒண்டவந்தோர் இங்கே
களைப்பாறித் தீங்கிழைக்கும் கயமைக் குணங்கண்டோ

தமிழ்வளர ஏதும் தடங்கல் வருமென்றோ
இமைமூட மனமின்றி இருக்கின்றாய் என்கண்ணே

மடங்கல் உரங்காட்டும் மாமல்லர் காத்திடுவார்
தடங்கல் வாராது தம்பிநீ கண்வளராய்

பழிப்புரைகள் வந்தணையப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள்
விழித்துவிட்டார் உன்னாட்டார் வீணாக அஞ்சாதே

பன்மொழிகள் கற்றுணர்ந்த பண்புடையார் வாழ்வதனா
புன்மையிங்கு நேராது பூஞ்சிட்டே கண்வளராய்

நம்நாட்டைச் சீரழிக்கும் நாலுவகைச் சாதிகளை
வெங்காட்டச் செய்த விறலோனே கண்வளராய்

ஆளும் மொழிஒன்றே அதுவும் தமிழென்றே
நாளும் சொலும்என்றன் நாயகன்றன் மார்பகமும்

பாட்டன் தடந்தோளும் பாய்ந்து விளையாடி
வேட்டைக் களமாக்கும் வீரனே கண்வளராய்

நாட்டைக் கெடுக்கும் நயவஞ்சப் போக்குக்குச்
சாட்டை அடிகொடுக்கச் சார்ந்தவனே கண்வளராய்

நெஞ்சொற் சிலம்பிருக்கச் செம்மைக் குறளிருக்க
அஞ்சற் கிடமில்லை ஐயன்மார் தேடிவைத்த

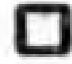
சங்கத்துச் செல்வங்கள் சாந்துணையும் போதுமடா
வங்கத்துச் சென்றேடி வாணிகம் செய்வதுபோல்

பாரெல்லாம் சென்று பரப்பிடுவாய் நின்மொழியை
ஊரெல்லாம் ஓடி ஒலிஎழுப்ப வேண்டுமடா

ஆண்ட இனத்தாரை ஆட்சிக்குக் கொண்டுவர
வேண்டு மெனக்கருதும் விழைவுடனே நீவாழ்வாய்

அறம்நாட்ட வந்தவனே ஆணவம்சேர் மாற்றார்க்கு
மறம்காட்ட வந்தவனே மாமணியே கண்வளராய்

நிலையாய் இரு !

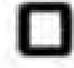

கொள்கையில் நிலையாயிரு மனிதா — கொண்ட
கொள்கையில் நிலையாயிரு மனிதா — எந்தக்
கொடுமைகள் வந்தாலும் கலையாதிரு மனிதா
— கொள்கை

கொள்ளைநிதி பலவாக உனைநாடிக் குவிந்தாலும்
கொடுவறுமை மிகவாகத் துயராலே அவிந்தாலும்
— கொள்கை

சரியா இது தவறு என அறிவால்மிக நினைவாய்
தருமேஇது எனஓர்நெறி விழைவாய் அதில் புகுவாய்
உரமேபெறு பயமேதொலை இறவாதவர் இலையே
ஒருசாண்வயி றுணவேபெற நிலைமாறுதல் புலையே
— கொள்கை

புண்படுமா ?

மாணவச் செல்வங்களே — நும்பால்
மாசுகள் நேர்கையிலே
நாணிடப் பேசிடுவான் — உங்கள்
நன்மையை நாடிடுவான்

குற்றம் புரிந்துவிடின் — உங்கள்
கொள்கை திரிந்துவிடின்
சற்றும் தயங்கலிலான் — வன்சொல்
சாற்றிட முன்வருவான்

புண்படும் உங்கள் மனம் — என்று
பூட்டிய வாயினனாய்க்
கண்படை கொள்ளுவனேல் — ஆசான்
'ல்வியைக் காப்பவனோ ?

நோயினைத் தீர்ப்பதற்கே — கற்ற
நூலின் மருத்துவன்பால்
போயுடல் காட்டிடுங்கால் — அப்பிணி
போக்குதற் கீவதென்ன ?

வெல்லமும் சர்க்கரையும் — தந்தால்
வேதனை தீர்ந்திடுமோ ?
சொல்லவுங் கைக்குதம்மா — அந்தச்
சூரண மாத்திரைகள் !

கையினிற் சீழிருந்தால் — நல்ல
கத்தியி னலறுப்பான்
மெய்யினில் புண்படுமே — என்று
மேனி நலம்பெறுமோ ?

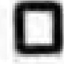
சாதிச் சழக்குகளும் — பொய்மைச்
சாத்திரக் குப்பைகளும்
மோதிப் பகைக் குணத்தால் — சண்டை
மூண்டு மலிந்ததுவே

மூட மதிச்செயலால் — மாந்தர்
　　மொய்ம்பு சிதைந்தனரே !
நாடு நலிந்ததுவே — மன்பதை
　　நாற்ற மிகுந்ததுவே !

இச்சமு தாயமதை — மாற்றி
　　ஏற்றங் கொடுப்பதென்ருல்
எச்செயல் ஏற்றதுவோ — நன்ருய்
　　எண்ணித் துணிந்திடுவீர் !

உற்ற புரட்சியினுல் — அன்றி
　　ஓர்நலம் கூடிடுமோ ?
மற்றவர் புண்படுவார் — என்ருல்
　　மன்பதை சீர்பெறுமோ ?

பாரதியின் குரல்

வீதிகள் எங்கணும் என்புகழே பாடி
வெற்றி முழக்கிடும் மானிடரே
சாதிகள் இன்னும் தொலைத்திரோ — பொய்மைச்
சாத்திரம் ஏதும் விடுத்தீரோ ?

ஆடியும் பாடியும் கூத்தடிப்பீர் — என்றன்
ஆர்வமெ லாம்எங்கோ போட்டழித்தீர்
பாடிய என்னுடைப் பாக்களிலே — அந்தோ
பற்பல ஊனங்கள் ஆக்கிவிட்டீர் !

தன்னலம் ஒன்றையே மேம்படுத்த — என்பால்
சாகசக் காதலைக் காட்டுகிறீர்
என்னுளம் யாதென எண்ணுகிலீர் — உமக்
கேற்பவே என்னைச் சுழற்றுகிறீர் !

தெய்வங்கள் பற்பல வேண்டுகிறீர் — பகைத்
 தீயை வளர்த்திங்கு மாளுகின்றீர்
உய்யும் வழிசொன்ன என்மொழியைப் — புதைத்
 தோங்கிய மண்டபங் கட்டிவிட்டீர்!

கோவிலில் மாணவர் கல்விபெறப் — பள்ளிக்
 கூடங்கள் ஆக்கிட முன்வருவோர்
ஆவலைக் கொன்று விழுங்குதற்கே — சட்டம்
 ஆக்கிட முன்னிருந் தார்ப்பரிப்பீர் !

திண்டாமை என்றொரு சாக்கடையை — இன்னும்
 தெய்வத்தின் முன்னரும் பாய்ச்சுகின்றீர்
வேண்டாமென் றெத்துணைப் பாடல் சொன்னேன்
 — எலாம்
 வீணாக்கி என்பெயர் பாடுகின்றீர் !

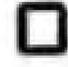
ஐயையோ என்னுயிர்ப் பாடல்பல — இன்னும்
 ஆரு மறியாமல் பூட்டிவைத்தீர்
வையைக் கரைதனில் ஓரறையில் — அவை
 வாழ்விழந் திங்ஙனம் மாய்வதுவோ ?

செந்தமிழ் இன்பம் சிறந்ததென்றேன் — சுவைத்
 தேனினும் மேலதாய்ச் செப்பி வைத்தேன்
நொந்திட என்னுளம் செய்துவிட்டீர் — என்றன்
 நோக்கம் அனைத்தும்வீண் ஆக்கிவிட்டீர் !

ஒண்டவந் தார்விடுத் தோடியபின் — நாட்டில்
 ஒப்பில் சமுதாயம் ஆக்கிடவே
கண்ட கனவெலாம் பாழ்படுத்தி — நெஞ்சம்
 கண்ணுங் கலங்கிடச் செய்துவிட்டீர் !

இன்னுமித் தீநெறி நாடாமல் — மக்கள்
 ஏற்றம்பெற் றோங்க உழைத்திடுவீர்
சொன்னதைச் செய்கையில் காட்டிடுவீர் — என்னைத்
 தூயநல் லன்புடன் நாடிடுவீர் !

ஏழையைக் கண்டிலேன் !

கல்லைக் கனிய வைத்தான் — அங்கே
கற்பனை தேக்கி வைத்தான்
சொல்லத் துடிதுடித்தே — கவிதை
துள்ளிக் குதித்ததடா !

உண்ணவும் நேர மிலான் — சற்றே
ஓய்வும் ஒழிவு மிலான்
எண்ண மெலாங் குவிய — நெஞ்சில்
ஏக்கம் நிறைந்ததடா !

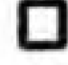
ஐந்து விர லிடையே — சிற்றுளி
ஆடித் திரிந்ததடா !
அந்த நடந் தனிலே — அவன்விழி
ஆழ்ந்து பதிந்ததடா !

எண்ணமும் சிற்றுளியும்—பெற்ற
ஏந்திழைப் பெண்ணொருத்தி
வண்ண முகங் காட்டிச்—சிற்ப
வாழ்வினைக் கொண்டுநின்றாள்

மங்கையைப் போற்றிடவே—பளிங்கு
மாளிகை கட்டி வைத்தார்
எங்கும் அவள் புகழே—கண்டேன்
எத்தனை விந்தையடா!

மங்கைக்கு வாழ் வளித்த—சிற்பி
மாய்ந்து மறைந்துவிட்டான்
எங்கெங்கு தேடினுமே—அந்த
ஏழையைக் கண்டிலனே!

விடுதலை வேண்டும்

வேண்டும் விடு தலையே—எனக்கு
வேண்டும் விடுதலையே
யாண்டும் பறந் திடுவேன்—வானில்
யாவையுங் கண்டிடுவேன்

வண்ணப் பசுங் கிளியைச்—சிறையில்
வாட்டி வதக்குவதோ
சின்னஞ் சிறியவரும்—என்றன்
சிந்தையைத் தேக்குவதோ

என்னினம் வாழ்ந் திடவும்—செந்தமிழ்
ஏற்றம் மிகுந்திடவும்
மன்னுயிர்த் தா யகமே—உலகில்
மாட்சிமை பெற்றிடவும்

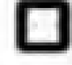
பாடுவ தென் தொழிலாம்—இதற்குப்
பற்பல ஊறுகளோ!
நாடு மொழி இனமே—உயர
நாடுவ தோர்குறையோ?

வீணரின் கூச் சலினல்—உரிமை
வேட்கை தணிந்திடுமோ?
கோணல் நரிக் குணத்தால்—பாயும்
கோளரி அஞ்சிடுமோ?

கட்டுக் கடங் கிடுமோ—புன்மைக்
காசுக் கடங்கிடுமோ
விட்டுக் கொடுத் திடுமோ—என்றன்
வீர சுதந்திரமே

பட்டம் பத விகளில்—வாழ்வில்
பற்றெனக் கில்லையடி
சிட்டென நான் திரிவேன்—எனக்குத்
தீமைகள் இல்லையடி

என்ன உலகமடா!

தேமலர்ச் சோலைதனில்—ஒருநாள்
சென்று புகுந்திருந்தேன்
மாமரக் கூட்டமங்கே—பூத்து
மாமணம் வீசியதே

தென்றல் உலாவரலால்—இனிமை
தேடி வரவுங்கண்டேன்
ஒன்றிய நல்லமைதி—நெஞ்சில்
ஓங்கிட நின்றிருந்தேன்

எங்கிருந் தோ இனிய—குரலொன்
றென்னைக் கவர்ந்ததுவே
அங்கிருந் தேகினன்நான்—குரல்வரும்
அந்தத் திசைவழியே

கன்னங் கரியஉடல்—எழிலைக்
காட்டும் சிவந்த கண்கள்
மின்னும் அழகினையே—கண்டு
மெய்ம்மறந் தங்குநின்றேன்

கன்னங் கருநிறந்தான்—எனினும்
காதலிற் சிக்கிவிட்டேன்
இன்னும்நீ பாடிடுவாய்—என்னை
இன்பத்தில் ஆழ்த்திடுவாய்

என்னலும் அவ்விசை தான்—மீண்டும்
எங்கும் நிறைந்ததுவே
கன்னலின் சாற்றினிமை—உவமை
காட்டுந் தரமிலதே

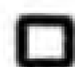
யாழில் எழுமிசையோ—குழலோ
யாதெனக் கூறிடுவேன்?
பாழுல கைமறந்தேன்—அந்தப்
பைம்பொழில் இன்னிசையால்

அவ்விசை கேட்டொருவன்—' அடடா !
அக்குயில் வாழ்க' வென்றான்
செவ்விய ஓர்கவண் கல்—மோதிடச்
சென்று பறந்ததுவே

சென்று பறந்ததடா—அடவோ !
செத்து மடிந்திருந்தால்
மென்று புசிப்பதற்கே—அக்குயில்
மெத்தச் சுவைக்குமடா !'

என்னச் சலித்துரைத்தான்—கவண்கல்
எய்த சிறுகயவன்
என்ன உலகமடா !—நன்மை
எப்படி வாழுமடா !

இன்பத்தின் நிழல்

நல்லதோர் யாழினைப் பெற்றுவந்தேன்—அதை
நானெடுத் தேஇசை மீட்டிநின்றேன்
மெல்லிசை என்செவி பாய்கையிலே—அதில்
மேவிய ஓர்நரம் பற்றதடா!

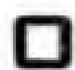
செந்தமிழ்க் காவியம் செய்துவைத்தேன்—அதில்
சிந்தனை யாவையும் பெய்து வைத்தேன்
வந்தது வாழ்வென நம்பிநின்றேன்—அது
மண்ணிற் புதைந்து சிதைந்ததடா!

பச்சைப் பசுங்கிளி பாய்ந்துவந்தே—என்பால்
பாச முடன்மொழி பேசியதே
இச்சைஎலாம்அதில் வைத்திருந்தேன்—மனம்
ஏங்கிடப் பூனையும் கவ்வியதே!

கண்கவர் சிற்பமொன் ருக்கிவைத்தேன்—அதில்
கற்பனை யாவையும் தேக்கிவைத்தேன்
புண்பட என்மனம் ஆனதடா—அந்தப்
பொற்சிலை பாழ்பட்டுப் போனதடா !

புத்துலகம் ஒன்று நான்படைத்தேன்—அதில்
பொன்னிற மாளிகை கட்டிவைத்தேன்
பித்தனைப் போல்மனம் பேதுறவே—அதில்
பேரிடி ஒன்று விழுந்ததடா !

இரண்டும் உண்டு

இன்பம் ஒருகரை துன்பம் ஒருகரை
இரண்டும் கொண்ட ஆறடா—வாழ்வு
இரண்டும் கொண்ட ஆறடா
இரண்டு கரையும் இல்லை என்றால்
வறண்டு போகும் பாரடா—இதைத்
தெரிந்து நெஞ்சம் தேறடா!

வரவும் உண்டு செலவும் உண்டு
வாழ்க்கை என்ற ஏட்டிலே—நம்
வாழ்க்கை என்ற ஏட்டிலே
பிறப்பும் இறப்பும் பிணைந்து தோன்றும்
பெருமை யுண்டு நாட்டிலே—இதைப்
பேசுமே குறள் பாட்டிலே!

இரவும் பகலும் இரண்டும் ஒன்றாய்
இணைந்த தேஒரு நாளடா—ஒன்றாய்
இணைந்த தேஒரு நாளடா
இரண்டும் உலகில் மாறிமாறி
இயங்கும் உண்மை கேளடா—இதை
எண்ணி மண்ணில் வாழடா!

ஏழை ஏது?

□

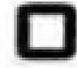
ஏழை ஏது செல்வர் ஏது
இந்த உலகில் பிறக்கும் போது (நாம்)
—ஏழை

நாளை மண்ணில் சாகும் போது
நாம் வகுத்த பேதம் ஏது
—ஏழை

இடையில் வந்த வேறு பாடு
இனியும் நின்றால் வளரும் கேடு
உடையும் உணவும் உடைமை யாவும்
உலக மாந்தர் பொதுமை யாகும்
—ஏழை

உயர்வும் தாழ்வும் பிறப்பில் ஏது
உலகில் அதனால் விளையும் தீது
துயரம் நீங்க மனிதர் யாரும்
தோழ ரானால் இன்பம் சேரும்
—ஏழை

அன்பாய் இரு !

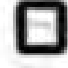

எத்தனை தரம் சொல்வேன்—மனமே
எல்லோரிடமும் அன்பாய் இரு என்று
—எத்தனை

பித்தனைப் போல் கல்லாத பேயனைப்போல்-நீயிங்கு
பேசித்திரியாதே நேசித்திருப்பாயென்று
—எத்தனை

வஞ்சனைகள் செய்யாதே வாழ்வினில் பொய்யாதே
வாயில் வந்த படியெல்லாம் வாதுகள் செய்யாதே
நஞ்சனைய திமொழிகள் நவிலாதே பிறர்பொருளை
நாடாதே நடுநிலைமை கோடாதே என்று நான்
—எத்தனை

வள்ளலார்

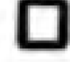
வள்ளல் வழி நடப்பாய்—மனமே !
வாழும் முறை வகுத்த ராமலிங்க
—வள்ளல்

உள்ளொன்றும் புறமொன்றும் உரையாடி விளையாடும்
உலகோரை நாடாதே ! பகல்வேடம் போடாதே !
—வள்ளல்

சாதியினல் மதப் போதையினல் மறைச்
சாத்திரத்தால் மன ஆத்திரத்தால் இந்த
மேதினிமேல் பகை கொள்ளாதே இதைத்
தள்ளாதே எனநமக் கறிவுரை தந்திடும்
—வள்ளல்

பேராசைப் படவேண்டாம் பிறர் பொருளைத்
தொடவேண்டாம்
பெருநெறியை விடவேண்டாம் பொய்யுரையால்
கெட வேண்டாம்
மாருத மனவுறுதி சோராதே நோய்தன்னல்
மாயாதே மதியிழந்து தேயாதே மேலான
—வள்ளல்

தேடிய எழில்

எழில்வாழும் இடந்தேடினேன்—நான்
இரவோடு பகலாக அலைந்தோடினேன்
—எழில்

மயில்போல நடமாடும்
மடமாதர் காவிலே
மயலோடும் கயல்போலும்
மடவார்கண் வேலிலே
—எழில்

முகிலாலே முகமூடி
நிலவோடும் வானிலே
குகைசேரும் புலியானைக்
குலம்வாழும் கானிலே
—எழில்

கருமேக வரைமீது
கனியாடு காவிலே
உருவாகி மணம்வீசி
ஒளிசேரும் பூவிலே
—எழில்

விரிதோகை மயிலாடி
 விளையாடும் போதிலே
அரியேறு திமிரோடு
 நடைபோடும் போதிலே

—எழில்

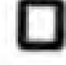
கவிபாடும் பணிசேரும்
 கவிவாணர் நாவிலே
புவிவாழ உழுவார்தம்
 புயமேவும் ஏரிலே

—எழில்

அருகேஎன் உடனாகி
 அருள்வாழும் நெஞ்சிலே
உறவாடும் எழில்வாழ்வ
 துணராமல் எங்குமே

—எழில்

பாப்பா பாட்டு

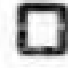
அறிவை வளர்த்திடு பாப்பா—நாட்டை
ஆளப் பிறந்தது நீயன்றோ பாப்பா
அறிவைக் குறைத்திடும் தாள்கள்—வாங்கி
ஆதரித் தாலிங்கு தீமையே பாப்பா

அன்புடன் ஒற்றுமை வேண்டும்—சாதி
அகம்பாவத் தீமையை அகற்றிடல் வேண்டும்
உண்மை நெறிதனைப் போற்று—நெஞ்ச
உறுதி குறைந்திடாத் தன்மையை ஏற்று

முயற்சியில் நம்பிக்கை வேண்டும்—கெட்ட
மூடத் தனங்களைப் போக்கிடல் வேண்டும்
அயர்ச்சியே இல்லாது பாப்பா—சொந்த
அருமைத் தமிழ்மொழி பயின்றிடு பாப்பா

ஒழுக்கமே உயர்வுக்கோர் ஏணி—அதைநீ
உணர்ந்து நடந்திட்டால் நாட்டுக்கோர் ஆணி
அழுக்கின்றி உடல்உள்ளம் கொண்டால்—துன்பம்
அணுகவே அணுகாது நின்னையே கண்டால்

ஆடு மயிலே !

ஆடுமயிலே நடம் ஆடுமயிலே
ஆடுங்கலைக் கழகு தேடுமயிலே

விண்ணகத்துக் கார்முகிலைக் கண்டு மகிழ்ந்தாய்
விஞ்சுமெழில் தோகைதனை மெல்ல விரித்தாய்
கண்ணிமைக்க நேரமின்றிக் கண்டு மகிழ்ந்தேன்
கற்பனையைத் தூண்டிவிட்டாய் ஆடு மயிலே

பண்ணமைக்கும் பாவலர்கள் பாடும் பொருளாய்ப்
பயில்வல்ல ஓவியர்கள் தேடும் பொருளாய்
வண்ணவகைக் கண்படைத்த தோகைமயிலே
வட்டமிட்டு வட்டமிட்டே ஆடு மயிலே

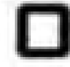
கெண்டைவிழி மாதர்களுன் அண்டை வருவார்
கெஞ்சியுன்றன் சாயல்பெறச் சண்டை இடுவார்
கொண்டைமயில் வென்றேமென்று கொண்டு திரிவார்
கோதையர் செருக்கடக்கி ஆடு ல

கண்டவர்கள் நெஞ்சுருக ஆட்டம் ஆடிக்
கற்றவர்கள் மெச்சுதமிழ்ப் பாட்டுப்பாடி
எண்டிசையும் எங்கள் புகழ் கூட நாடி
எக்களிப்பு மிக்குவர ஆடு மயிலே

பாடும் இசைக்குருகி நெஞ்சு நெகிழ்ந்து
பாதமெடுத் தாடுகையில் வஞ்ச மனத்தால்
வேடர் பெருவலையை வீசி வருவார்
வீழாமல் கண்விழித்தே ஆடு மயிலே

நாட்டைக் கெடுக்கும்நரிக் கூட்டம் போல்வார்
நச்சுக் குணம்படைத்த நாகம் போல்வார்
கேட்டுச் செயலனைத்தும் நீக்கி விடவே
கெக்கலித்துச் சுற்றிநடம் ஆடு மயிலே

காலைக் கதிரவன்

காலையில் தோன்றும் கதிரவனை—தாமரை
கண்டு மலர்ந்தது பொய்கையிலே

—காலை

சோலைமலர்களை வண்டினம் நீவிடத்
தூங்கிய மந்திகள் கிளைகளில் தாவிட

—காலை

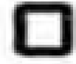
பள்ளிச் சிறூர்கள் மனந்தெளிவடைந்து
பயின்றிடும் ஒலியெழக் கன்றுபால் அருந்திடத்
துள்ளித் திரிந்திட யாவரும் மகிழ்ந்திடத்
துணையொடு தூங்குவார் மனம்மிக வருந்திட

—காலை

எழில்மிகு கோலம் வகைவகை வரைந்திட
எங்கணும் மங்கல ஒலிகள் முழங்கிட
விழிமலர் அலர்ந்திடப் புத்துணர் வோங்கிட
வினைஞர்கள் உழவர்கள் தந்தொழில் செய்திட

—காலை

மாலை நேரம்

மாலை நேரந் தோன்றும் வானமே
மனமகிழ் பலவகை நிறமுடன்

—மாலை

சோலையில் பறவைகள் கூட்டில் உறைந்திட
வேலையில் ஆதவன் மெல்லவே மறைந்திட

—மாலை

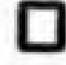
ஓதிய பிள்ளைகள் ஒன்றிவிளையாட
வீதியில் ஆவினம் கன்றுள்ளி ஓட
மாதர்கள் நற்றமிழ் இன்னிசை பாடக்
காதலர்ப் பிரிந்த கன்னியர் வாட

—மாலை

உள்ளங் கவர்ந்திடும் உன் எழில் கண்டேன்
கள்ளங் கவடற்ற அமைதியுங் கொண்டேன்
வெள்ளம்போல் உணர்வெழக் கவிதைகள் விண்டேன்
மெள்ள மெள்ள இன்ப உலகினிற் சென்றேன்

—மாலை

மாமியும் மருமகளும் !

மருமகளைப் படுத்துகிற துன்பம்—சொந்த
மாமிக்குத் தந்துவரும் தனியான இன்பம்

— மருமக

சட்டியை ஏன்போட் டுடைத்தாய்—வீட்டைச்
சரியாகக் கூட்டென்று சென்னேன்மு றைத்தாய்
கொட்டியா இங்கே கிடக்கு?...அப்பன்
கொடுத்தானோ சீரெல்லாம்? வாயைய டக்கு!

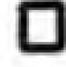
கொண்டவனை வசமாக்கிக் கொண்டாய்!—நீதான்
குடும்பம் நடத்துகிற பாங்கையே கண்டால்
அண்டையிலே சிரிப்பார்கள் உன்னை—இவளை
அடக்காமல் விட்டாயே என்பார்கள் என்னை

நீவந்து கால் வைத்த நாளாய்—செல்வம்
நீறுகிப் போச்சுதே வாழ்வெல்லாம் பாழாய்!
நோய்வந்து வீழ்ந்தான் உன் ஆளன்—உன்னை
நொடிப்போதில் உயிர்கொண்டு போகானே காலன்!

கொன்றாலும் ஆறாது நெஞ்சம்—என்னைக்
கொஞ்சமும் மதிக்காமல் திரிகின்றாள் பஞ்சை
என்றென்று பலவாறு பேசி—முகத்தில்
இடிப்பாள் அடிப்பாள் மறைப்பாளே பூசி

குனிந்தாலும் நிமிர்ந்தாலும் குற்றம்—வாயில்
கொட்டாவி விட்டாலும் குற்றமே என்பாள்
இனிதாக ஒருவார்த்தை உண்டா?—ஐயோ
இப்படியா படவேண்டும் மருமகளாய் வந்தால்?

அத்தர் விற்போன்

அத்தர் விற்று வருவோனின் தொல்லை—அப்பப்பா
அவன் கையில் அகப்பட்டார் தப்பிடுவதில்லை
—அத்தர்

பூசுவது நம்முடலில் ஒன்று—சின்ன
போத்தலில் அடைத்துக் கொடுப்பது மற்றொன்று
காசுவரும் படிஒன்றே நோக்கம்—குழைந்து
கனியமிகப் பேசிடுவான் கண்டபலன் ஏக்கம்
—அத்தர்

தடவுவான் மற்றொன்றெ டுத்து—என்ன
தடுத்தாலும் தாளிற்சு ருட்டிக் கொடுத்துத்
தடவுவான் நம்தலையைப் பார்த்து—வேறு
தப்பவழி இல்லையென நாமிருப்போம் வேர்த்து
—அத்தர்

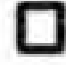
ஆரீவர் இப்பொருளைப் போலே—பூசும்
ஆடைமணக் கும்அடடா ஐந்தாறு நாளே
பாரீசுச் சரக்கொன்றி ருக்கு—ஈது
பம்பாய்ச் சரக்கிங்கி லாந்துச்ச ரக்கு

—அத்தர்

என்றுபல தேயத்தைச் சொல்வான்—நம்மை
எப்படியும் வாய்திறக்க ஒட்டாமல் வெல்வான்
ஒன்றேனும் உண்மையோ என்று—பார்த்தால்
உள்ளூர்ச் சரக்கென்று தெரியுமே நன்று

—அத்தர்

வறுமைப் பிணி

வறுமை எனும் பிணியே—கொடிதே
வறுமை எனும் பிணியே

—வறுமை

சிறுமைகள் வந்திடச் சிந்தையும் நொந்திடத்
தீமைகள் தந்திடும் தீரமும் சிந்திடும்

—வறுமை

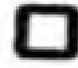
புல்லரைப் பெரிதாய்ப் போற்றுவர் பொன்னுல்
பொருளிலே என்ருல் புகழிலே இந்நாள்
கல்லறைப் பிணமும் காசென்று சொன்னுல்
கணத்தினில் பேசிடும் காரணம் என்னே ?

—வறுமை

கோடையில் காய்ந்த குளம்போல் வாழ்வு
குன்றிடும் அந்தோ கொடிதிந்தத் தாழ்வு
மூடிடும் வீட்டில் முந்துற ஓடி
முட்டவிடும் பணமே வாழ் உயிர்நாடி

—வறுமை

பல்கலைக் கழகம்

பல்கலைக் கழகம் பார்—அண்ணாமலைப்
பல்கலைக் கழகம் பார்

—பல்கலை

கல்வியில் பெரியோர் கலைபல பயின்றோர்
கருத்துடன் வளர்த்திட விருப்புடன் உழைத்திடும்

—பல்கலை

இசையொடு வீணையும் இசைத்திடும் ஒருபால்
இலக்கிய ஆய்வுகள் நடந்திடும் ஒருபால்
வசையிலாச் சொல்லமர் முழங்கிடும் ஒருபால்
வாரிவாரிக் கல்வி வழங்கிடும் ஒருபால்

—பல்கலை

சிலைக்கோவில் மேவுமொரு தில்லைப் பதியருகில்
திருவேட் களவனத்தைச் சீராக்கி ஊராக்கிக்
கலைக்கோவில் தமிழ்மொழிக்கே காணுமொரு

—வேட்கையினால்

கருணைமிகு வணிகர்குல மன்னனவன் எழுப்பியருள்

—பல்கலை

ஆசிரியரின் நூல்கள்

முடியரசன் கவிதைகள்

(இரு தொகுதியுடன் புதிய பாடல்களும்)

காவியப் பாவை

(இனிய இசைப் பாடல்கள்)

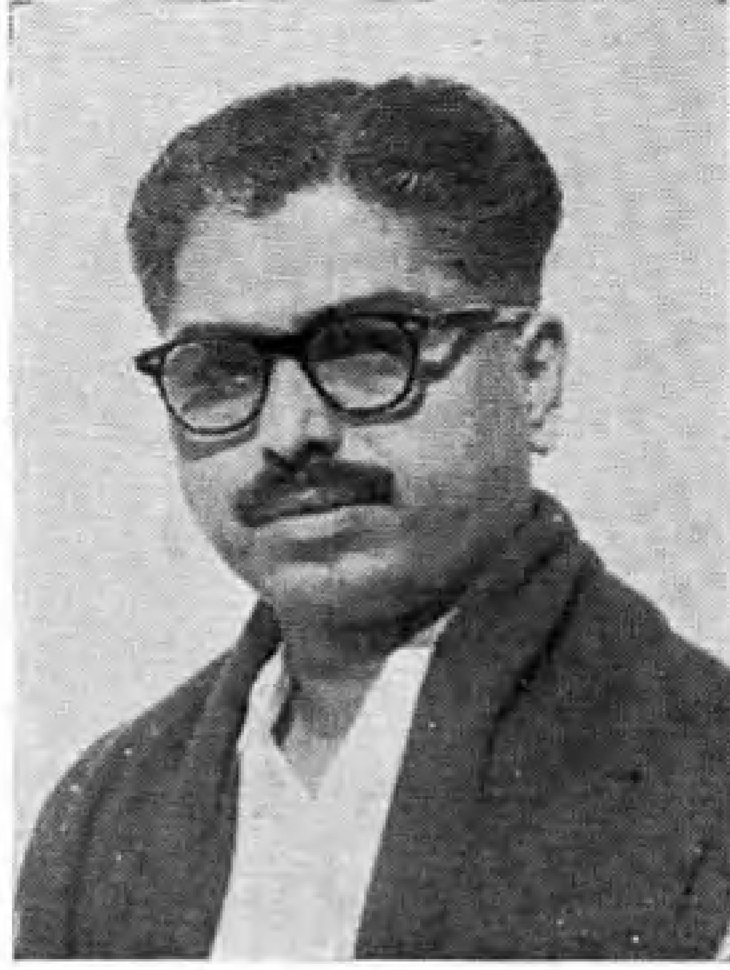
பூங்கொடி

(தித்திக்கும் செந்தமிழ்க் காப்பியம்)

கவியரங்கில் முடியரசன்

(அரங்கேறிய கவிதைத் தொகுதி)

புதுமைக் கவிஞர்

முடியரசன்

மதுரை மாவட்டம், பெரியகுளம் என்ற ஊரில் 7-10-1920ல் பிறந்தார். மேலைச் சிவபுரியில் தமிழ்ப் புலவராகத் தேர்ச்சி பெற்ருர். சென்னையில் இரண்டு ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராகப் பணி புரிந்தார். பின்னர் 12 ஆண்டுகளாகக் காரைக்குடியில் தமிழாசிரியப் பணி புரிந்து வருகிருர்.

எல்லோரும் பாராட்டும் கவிதைகளைப் படைப்பதில் வல்லவராக இவர் திகழ்கிருர். ஆழ்ந்த புலமையும் உயர்ந்த உள்ளமும் இனிய பண்பாடும் சிறந்த தோற்றமும் உடைய இவரது கவிதைகள் பொருள் ஆழமும் கற்பனை நயமும் இனிய நடையும் கருத்துத் தெளிவும் உடையவை; புரட்சி நோக்கமும் புதுமைப் பொலிவும் கொண்டவை.

தென்னுடு, மொழி போற்றும் திறனேடு, முன்னேற்றக் கருத்துக்கள் நிலைபெற்ற மனமும் உடைய கவிஞர் இவர்.

Jacket Printed at Neo Art Press, Madras - 2